

Til § 17

Efter miljøansvarsdirektivet og dermed denne definition omfatter reetablering de primære foranstaltninger og de eventuelle supplerende foranstaltninger, der er nødvendige for at bringe beskyttede arter og internationale naturbeskyttelsesområder og vandmiljøet tilbage til hidtidige tilstand, efter at en miljøskade er indtrådt. Der henvises til lovforslagets § 14, § 16, og § 23, stk. 1 og bemærkninger til disse bestemmelser.

Det bemærkes, at muligheden for naturlig reetablering, det vil sige reetablering af naturressourcen uden direkte menneskelige indgreb i reetableringsprocessen, skal overvejes som en del af den primære afhjælpning, jf. bemærkningerne til § 14, stk. 3.

Til § 18

Med bestemmelsen skal miljøministeren fastsætte de nødvendige regler om dels de kriterier, som påvirkningen efter lovforslagets § 7, stk. 1, skal vurderes i forhold til, og dels på baggrund af de indvundne erfaringer mere præcist fastlægge og definere, hvornår der er tale om miljøskader og overhængende fare herfor.

Bemyndigelsen til at fastsætte regler om kriterierne, jf. § 7, stk. 1, vil blive udnyttet til at udstede en bekendtgørelse for derved at implementere miljøansvarsdirektivets bilag 1.

Sidstnævnte regler i form af en bekendtgørelse vil blive udstedt, når der efter 2-3 år er opsamlet tilstrækkelige erfaringer, medmindre den i afsnit 4.12 nævnte vurdering af ”konsultationsordningen” i andet halvår af 2009 viser, at der er grundlag herfor på et tidligere tidspunkt. For de områder, hvor der ikke til den tid foreligger den fornødne praksis, vil bekendtgørelsen løbende efterfølgende blive revideret og forbedret i takt med, at erfaringsgrundlaget udvides. Bekendtgørelsen skal afløse den ordning, der er foreslået i love omfattet af forslag til det samtidig hermed fremsatte lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse og forskellige andre love, at tilsynsmyndigheden skal indhente en bindende udtalelse fra miljøministeren, når det tilstrækkelige regelgrundlag i bekendtgørelsesform foreligger. Herefter er det tilsynsmyndigheden, der alene tager stilling til, om der foreligger en miljøskade eller en overhængende fare herfor.

*Til kapitel 2**Til § 19*

Til stk. 1

Det følger af miljøansvarsdirektivets artikel 8, stk. 2, at den kompetente myndighed – efter dette lovfor-

slag miljøministeren – skal sørge for, at der er sikkerhed for, at den ansvarlige opfylder sine forpligtelser efter direktivet, og herunder dækker den kompetente myndigheds udgifter til sagsbehandling efter loven. Sikkerheden skal tilvejebringes i form af pant eller udlæg i fast ejendom eller andre passende garantier. Forsikring vil efter en konkret vurdering kunne udgøre en tilstrækkelig sikkerhedsstillelse. Dette krav om sikkerhedsstillelse understreger anvendelsen af forurenere betaler princippet.

Sikkerhedsstillingen skal være stor nok til at dække omkostningerne (nettoudgifterne) ved de forpligtelser, der i den konkrete sag påhviler den ansvarlige, dvs. udgifterne til at undersøge, forebygge og afhjælpe en miljøskade og til den kompetente myndigheds sagsbehandling i forbindelse hermed. Sikkerhedsstillingen skal således kunne dække miljøministerens udgifter til sagsbehandling og til håndhævelse af forpligtelserne ved en selvhjælpshandling efter § 33, stk. 2, og § 35.

Til stk. 2

Efter denne bestemmelse skal miljøministeren træffe afgørelser om sikkerhedsstillelse. Disse afgørelser omfatter for det første afgørelse om, hvor stort et beløb, der skal stilles sikkerhed for, hvordan denne sikkerhed kan tilvejebringes, herunder om en forsikring udgør tilstrækkelig sikkerhed og om fristen for etableringen. Omfattet er derudover de efterfølgende afgørelser om eventuel regulering af sikkerhedsstillingens størrelse som følge af bedre og mere sikre vurderinger af de samlede udgifter til forebyggelse og afhjælpning af miljøskaden og sagens behandling, samt afgørelser om frigivelse af (dele) af sikkerhedsstillingen i takt med, at den ansvarlige opfylder sine forpligtelser efter loven.

Efterkommer den ansvarlige ikke en afgørelse om at stille sikkerhed, må ministeren indbringe sagen for domstolene med henblik på at opnå en dom for kravet om sikkerhedsstillelse. Sikkerhedsstillingen vil herefter kunne tilvejebringes efter retsplejelovens almindelige regler om tvangsfuldbyrdelse.

Det forventes, at miljøministerens beføjelse efter bestemmelserne i § 19, stk. 1 og 2, vil blive delegeret til de lokale miljøcentre under Miljøministeriet.

Til stk. 3.

Efter denne bestemmelse skal miljøministeren fastsætte de nødvendige regler om, hvordan der skal træffes afgørelse om sikkerhedsstillelse og hvad afgørelsen skal indeholde, herunder om fordelingen af forpligtelsen til at stille sikkerhed, når der er flere ansvar-